

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

за Црну Гору број 10 пара
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ број 20 пара

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Vjesnik“ Cetinje (Montenegro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“,
А ПРЕТИЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДБИ

Свечан дочек наше војске у Рогатици

Рогатица, 8. септембра

У суботу у 1 час послје подне Сердар Јанко Вукотић, командант Санџачке Војске, стигао је са својим штабом у ономадне освојену од стране наших трупа Рогатицу.

На глас о доласку црногорског команданта све без разлике вјере, узраста и рода становништво Рогатице похитало је у свечаном руху са српском тробојницом на челу пред улазак у варош, да ту предсретне и поздрави команданта трупа, које донијеше дивној српској Рогатици слободу, послје толико ропства крвнику српског имена.

Чим се командант са штабом појавио на видик, захори се патриотска пјесма добродошлице. Предсједник са члановима општинског одбора, под дивном српском тробојком, пође у сусрет команданту. Командант дивизијар сердар Јанко Вукотић сађе с коња и скиде капу, узне барјак из руке барјактара свога штаба, предаде га општинском барјактару, а овај предаде свом барјактару, да се у будуће вије над штабом Санџачке Војске. Тај акт замјене барјака попраћен је громогласним усклицима са стране присутних, а предсједник општине је дивним говором поздравио побједоносни улазак црногорске војске у Рогатицу, која је толико година неборивом надом и мушким стрпљењем исцкивала овај час. На завршетку предсједник је громко ускликују „Да живи Краљ Никола I. ослободилац! Да живи Цар Никола II! Да живи Краљ Петар I.“ Одушевљеном клицању није било краја.

Командант је врло лијепо говорио захвалио Божијем Провиђењу за успјех савезничких војска, објаснио је у кратко те успјехе, па на завршетку изјавио наду у Бога, да већ никада противничка нога неће газити српско име и земљиште.

Говор команданта поздрављен је бурним клицањем Краљу Господару, Његовој војсци и њеним командантима. Затим је командант са општ. предсједником, са својим штабом, претрпан букетима дивног цвијећа, кренуо пјешке у варош, а за њима одушевљени народ пјевајући јуначке пјесме и кличући Краљу Николи I., Цару Николи I. и Краљу Петру I. и њиховим побједоносним војскама. Улицом, којом је командант пролазио, био је с обје стране постројен народ, најприје православно, па онда муслимани, који су одушевљено поздрављали пролазак командантов. Дошавши до првих редова муслимана, командант изговори кратак језгровит говор истичући вјерску толерацију Краља Николе I. и његових власти и изјављујући да ће браћа Босанци — Муслимани, будући поданици српских Краљевина, уживати очинску наклоност својих краљева и братску љубав својих пра-

вославних суграђана. Одушевљеном клицању, којим су муслимани попраћили овај говор, није било краја.

Иза тога командант је продужио пјешке ка здању, у којем му је приређен дочек. За њим, је ишао одушевљени и раздрагани народ, пјевајући патриотске пјесме и кличући побједиоцима. Одушевљење и весеље продужено је и даље пред командантовим станом, гдје се одмах ухватило српско коло које се дуго вило на лијепој пјаци испред командантова стана.

Становништво се патијече у љубазности. Свак — мушко и женско, старо и младо — трчи да послужи и проговори коју љубазну ријеч којом од официра или војника. Свакоме се на лицу и погледу чита велика радост за коју немају ријечи да је изразе. — Нарочити извјештај.

Цивилизација и варварство

Доносимо овај значајан чланак, што га је у „Биржевија Вједомости“ објавио Петар Струве, чувени руски публициста и слободњак.

Најзнаменитији философ садашњег времена Анри Бергсон изјавио је у својој бесједи, одржаној на свечаном скупу француске академије, да је рат, што га тројни споразум води против њемачко-аустријске коалиције, борба цивилизације против варварства.

Овај би изјави, на први поглед, могла изгледати да је преувеличана и да ју је створило патриотско осјећање, које жели дати оправдања својој страни. Но, у ствари, баш је та карактеристика европског конфликта постала културно-философском истином, коју смо и ми и наши непријатељи дужни у цјелини прихватити и претворити је у јасно сазнање.

Зашто је у опште дошло до сукоба? За то, што је аустријска влада за пријеступ појединих лица одлучила да ратом казни цио српски народ. Ма што истицала аустро-угарска влада као циљ свога фамозног ултиматума, она је баш њиме показала своје право варварско унижавање противника и потпуну неспособност да схвати, да такав поступак не може довести ни до чега доброга.

Држање Њемачке још је више носило карактер варварства. Њемачка је доказала да потпуно презире моралне законе и да има смисла једино за механичке потребе. Тако је остао неизбјежан рат Аустрије и Њемачке с једне, а Русије и Француске с друге стране. Само безумна заслијељеност у војно-стратегијским обзирима увукла је Њемачку у најнеблагодарији политички положај за једну такву борбу. А зашто? Једино за то, што је Њемачка варварским презрењем пријешла преко свих моралних фактора у савременој борби. Објавивши Русији рат она је одједном укљонила сва колебања и сумње, и муњевитом снагом сјединила сав руски народ у одлучан отпор против спољашњег непријатеља. Требало је проживјети у Петрограду ноћ од 19. јула, за то, да се разумије, колико је огромну моралну снагу улила у руски народ та иста Њемачка својим варварским поступком према Русији и баш тиме у огромној мје-

ри онеспособила своју војску. Ради својих војно-стратегијских обзира Њемачка је упадом у Белгију, дјелом, које опет доказује безумну заслијељеност, ослободила сваког колебања и Енглеску, и тиме је у суштини определили исход овог великог методичног сукоба.

Кажу, да је рат, што га је започела Њемачка, „превентиван“. У ствари, у тој „превентивности“, у том заборављању политичких и моралних услова међународне борбе, лежи чисто варварска несмотреност, потпуно одсуство јасног и здравог рачуна, који карактерише цивилизоване људе. Чудне ли случајности! Будући историк моћи ће казати, да је 1915. године, на стогодишњицу рођења Бизмаркова, Пруска краљевина у лицу Вилема II. својим рукама и с правом варварском непромишљеношћу разрушила силу Њемачкога Царства, и тим самим уништила велику државну зграду, коју је подигао смјели Бизмарк, оснивач тога Царства.

Сваки ъемачки патриота мора да види, да је ъемачком силом завршен низ преступно-безумних дјела на штету самог ъемачког народа. Није потребно бити Русом, Французом или Енглецом, па да се то увиди и осјети.

Сваки Њијеман мора далеко више да осјећа него ми, непријатељи ъемачког царства, који тражимо што већи слом његов, да је варварски поступак руководиоца Њемачке, с царем Вилемом на челу, сурвао силу државу са великом културом и политичком прошлосћу у ужасну катастрофу.

Дакле, знаменити философ нашега времена ударајући на германско варварство, није набацио само громку реч, него је изнудио такан културно-философски суд, који ће крваве и трагичне догађаје унјети у историју ъемачког народа и свега цивилизованог свијета. Индигнацију и презрење изазивају у нас насиља, што их чини над руским поданицима у Њемачкој публика, која се је претворила у ниску и прљаву руљу. Управо су злочинска дјела ъемачке војске, извршена при наступању у незаштићену област Пољског Царства. Али, свето варварство, које је починила званична Њемачка, ишчезава према политичким разлозима, изнађенима за објаву рата. Један од најобразованијих ъемачких публициста, Паул Рорбах, вјешто је карактеризовао, прије неколико година, особине ъемачких уливних кругова, које су избиле на површину приликом садашње велике борбе. Онај култури противни дух, који царује у званичној Њемачкој, он је обиљежио ријечима: „als Schneidigkeit maskierte Brutalität“ (бруталност под видом енергије). Бруталност — животињска грубост, која се очитује у презирању моралних закона, историје и културе, то је плод мрачног материјализма у политици.

Schneidigkeit — то је омиљела ријеч прускога војника, а садржи у себи специфичну и демонстративну смјесу одлучности и користољубља. Рорбах је мислио да та својства карактеришу не праву Њемачку него тобожњу Њемачку.

Допустимо да је тако, но тим горе за Њијемце. 19. јула повела је „тобожња“ Њемачка „праву“ Њемачку, спутану и заслијељену, на губилиште и понижење.

Како страхан јубилеј спрема званична Њемачка првове канцелару, који се родио 1. априла 1815.

„Als Schneidigkeit maskierte Brutalität“ довешће до пропасти Пруско Царство и трговачку снагу и великодржавни положај Њемачке.

У јубиларној, 1915. години, ъемачки ће родољуби у црно завити статуу књаза Бизмарка.

Посланица П. Дешанела

Војни Лист Републике Француске публиковао је ове значајне ретке П. Дешанела, предсједника парламента. У њима се објављује жарки патриотизам просвијетљеног ума, великог државника, чије је прве дане младости погодила ратна несрећа доживине. Племенита душа француског народа, која је за вјечна времена подигла храм Слободи, вазда је цијенила и помагала потиштене. Менталитет српског народа и у томе се примичао француском. Наша гавјетна мисао поведе нас ослобођењу! Посланица г. Дешанела испуњена је и најплеменитијим осјећајима за старину, право народа и праву човјечност.

Ево његових ријечи:

„Нашим војницима!

Ви, који се борите у Белгији, у Лорену, у Елзасу, о како сте срећни! Преживљујете часове највеличанственије, које су доживјели људи; извршуете једно од најсветијих дјела, која су повјеравана срцима хероја!

Ми старији, у почетку својега живота, видјели смо инвазију у Француску и њено комадање. Кроз четрдесет и четири године, кретали смо се с том ратом на сред срца, питајући се да ли ће нас смрт уграбити прије но исцунимо наш завет.

И сада, ево у нашим грозничавим ноћима, кад све наше биће к вама тежи, поново гледамо наша света мјеста, оне брежуљке Вогеца, које поврати ваша храброст, и с друге стране планине, у бурговима Елзаса, чији мали музеј чуваше стари учитељ „из времена Француске“, у којему су прибране све драге успомене, наше заставе, негдашње светиње; затим у Штрасбургу, пред спомеником Клеберовим, ъемачку параду, театралну и дјетињасту; у Мецу споменик Нејов, понижаван и као да испашта у данима ревија, заклоњен нарочито даскама трибина; у Гравлоти, у Св. Привату, у Резонвилу, лавове у тучу као да ричу, шапама подигнутим ка Француској; грозне слике пријетње и мржње, које још више називају него топови у Мецу; најзад наше костурнице у прогонству, и наше јадне погинуле које земља скрива под сјенком колосалних статуа Вилхелма I. и Карла Фредерика.

О, моји пријатељи, те висове Вогеца, већ нам их је повратили ваша храброст; та побожна склоништа ви ћете поклопити новим трофејима; оне нарежене лавове ви ћете оборити; нашега Клебера ви ћете осветити, а наши драги покојници устаће на ваш глас!

Како сте срећни!

Толико разлога имате да вјеруете: у вриједност ваших старјешина, особиту опрезност нашег генерал-штаба, који је све предвидио, који није ништа оставио на случај; у савршени ред у којему се извршила мобилизација; у народ и његове представнике спојене у највећем полету, и затим, најзад и о томе такође дозволите да могу казати једну ријеч — вјеруете у положај Француске наспрам другејих народа.

1870. године били смо сами, без савезника; данас, ситуација се промијенила: цио је свијет с нама.

Од 1891., вјерни Император Александар III, сит дволичности Бизмаркове, пружио нам је руку, и од тада савез француско-руски, благодарећи мудрости обију влада, непрестано је јачао.

Њемачка је разгњевила Енглеску, предлажући јој, како енглески министри назваше „срамну трговину“: да се опљачкају од Француске њене колоније у размјену за повреду белгијског неутралитета.

Белгија усљед својега неустрашивога отпора, покрила се бесмртном славом. Њен народ, њени војници, њени генерали, њени државници, њен краљ заслужили су на вазда признање цивилизованог свијета.

Италија, везана са Енглеском а супарици Аустрије, није могла узети учешће против Тројног Споразума. Влада се декларирала неутралном, народ је за нас.

Срби помоћу својих јунака и наших топова, одурили су се Аустријанцима. Јапан, савезник Енглеске, напаће њемачке колоније на Далеком Истоку.

И, ето, опет гдје Император Никола II. великодушним гестом, оживљава Пољску.

Тако, и још једном, ствар немоћних, који трпе, ствар је Француске. Ви не браните само вашу отишину, вашу част. Ви браните независност Европе, цивилизацију, право, људску савјест.

Сјутра, кад будете победници, Европа ће оддохнути; неће више живјети у вјечној узбуни. Плод труда народа неће више пропадати у дјелима сатираца. И, колико више ваша победа буде потпунија, у толико више ће Француска и Европа бити мирне.

Војници! Овај рат је рат ослобођења. То је 1792 са истим одушевљењем, али са редом поврх тога. Благослов потиштен је на вама. Слобода и слава осмјећују се вашем витештву. Побједи вас поведоше правда и љубав!

Ш.

ТЕЛЕГРАМИ

Софија, 7. септембра. Краљ је примио у аудијенцију, која је трајала читав час, председника Балканског Комитета Ноела Бекстона и његовог брата Карла, који се већ неколико дана баве у Софији, у којој су предмет велике пажње свих кругова. Поводом корака бугарске владе очекује се да ће грчка влада дати наредбу да се пусте на слободу бугарски ратни заробљеници, које још Грчка држи као и грађанска лица, која су Грци заробили. Они који се налазе у затвору старе Грчке имаће се издати бугарском посланику, а они који се налазе у затворима нове Грчке имаће се издати бугарском конзулу у Солуну.

Лондон, 7. септембра. Вијест, коју су растурила њемачка посланства у извјесним пријестоницама, је измишљена. Стање у Индији је сасвијем мирно и свакога дана добијају се нови докази о лојалности провинција, јавних корпорација и народа у Индији.

Лондон, 7. септембра. (Званично) Саопштење енглеског министра војног од 1. септембра гласи: Примљен је извјештај од Сер Џон Френча о операцијама енглеске војске као и француских армија, које су у непосредном контакту са њоме од 22. до 28. августа. У петак 22. августа јасно је било да су њемачке трупе, које су стајале према Енглезима, отпочеле да се крећу јужно-источним правцем мјесто да продуже свој марш ка Паризу. У понедјелник 25. августа савезници су отпочели општу офанзиву на томе дијелу бојишта и Нијемци су отпочели да се повлаче од њиховог напада 15 дана раније. То је њихово прво повлачење, кад су већ били тако близо Париза, горко разочарала њемачке трупе. Енглеске и француске трупе енергично су гониле непријатеља и причиниле су му велику штету. Велики је број Нијемаца заробљен, који је био остао без хране бар два дана. На овом дијелу операција чини се да су Нијемци били деморалисани, да су се радо предавали у мањим одјеленима и да је општа ситуација била најповољнија за савезнике.

У селима, које је непријатељ био попио, извршена су разна брутална недјела и по непобитним доказима становника многи су злостављани.

Нарочито се истиче успјех енглеског авијатичарског кора. 22. августа маршал Сер Џон Френч добио је ову депешу од генерала Жофра: „Молим вас да примите моју најсрдачнију захвалност на услугама, које нам сваки дан чине енглески авијатичари. Тачност и одређеност свију вијести, што нам их ваши авијатичари доносе, доказ су најодлич-

није организације и преданости. И ако је главни задатак енглеских авијатичара био да извиђају непријатељске трупе, они су вршили и нападе на непријатељске аероплане и поништили пет аероплана.

Ниш, 7. септембра. Г. Мин. Ун. Дјела добио је ову депешу: „Вишеград, 6. септембра: Част ми је извјестити вас, да сам по наредби Команде Ужичке Војске организовао полицијску службу у вароши и у срезу вишеградском. Среска се канцеларија налази у пређашњем котарском уреду у Вишеграду. — Драгомир Јанковић.“

Париз, 7. септембра. У повлачењу непријатељ се упушта у дефанзивне бојеве на цијелом фронту. То је повлачење обиљежено у тој области Соасоном и на сјеверном и западном крају од Ремса, затим линијом између Меза и западно од Аргоне, продужењем иза Аргоне, другом линијом која прелази ка сјеверу од Вердена и додирује ријеку Мезу према иноршким шумама.

Тврди се, да се жестока битка бије сјеверно од Вердена и нарочито у околини Меза.

Драч, 7. септембра. Од одласка Књаза Вида појавиле су се у Драчу велике размирице. Многбројна хапшења свједоче о њима. Размирице постоје нарочито између противника и присталица Есад-паше. Муфтија из Тиране сазвао је збор делегата из свих округа, који су узели учешћа у побуни. Ти делегати обрађиваће један одбор ради администрације земље.

Петроград, 7. септембра. Све њемачке тврђаве на западној страни Њемачке спремају се грозничаво за одбрану.

Петроград, 7. септембра. (Званично) Трупе генерала Рененкафа на фронту Источне Пруске заставиле су коначно њемачку офанзиву 4. сеп. месеца. Нијемци се повлаче на више тачака. На аустријском фронту наставља се гоњење непријатеља. Руске трупе се приближавају утврђеним позицијама Сења-вија, Јарослава и Пшемисла.

Лондон, 7. септембра. Дипломатски кореспондент „Дејли Телеграфа“ изјављује, да осјећања у Италији толико нагињу у корист интервенције да би влади било немогуће да се држи томе противна. Сасвим је јасно да стању ствари у Арбанији у садашњем тренутку пријети непосредна опасност с обзиром на талијанске интересе, и да Италија треба да предузме мјере да спречи да Арбанија буде узета за непријатељску базу.

Лондон, 7. сеп. „Дејли Њус“ има из Амијена ову депешу: њемачко десно крило опколила је била војска, која је наступала из Руана преко Амијена, што је приморало генерала фон Глика, да удари у правцу источно од Компјења и да евакуише Амијен.

Беч, 7. септембра. Јављају из Рима, да „Трибуна“ и „Борнале д'Италија“ демантују глас, према коме је Ди сан Ђулијано одступио с обзиром на своје здравље. Истина је, да је Ди сан Ђулијано имао срчани напад последњих дана, али се, како његов лекар тврди, могао опоравити за неколико дана. За то вријеме министар ипак није никако напуштао руковођење спољном политиком у потпуној сагласности са председником Министарства Саландром. „Трибуна“ тако исто демантује оставку Министра Војног Грандина.

Цариград, 7. септембра. Приликом предаје диплома маринским кадетима био је реви поморских трупа. Ревии су присуствовали Сул-

тан, принчеви, министри, државни великодостојници и многбројна публика. Ратни бродови „Гази Султан“ и „Селим“, раније „Гебен“ и „Бреслава“, дочекали су одушевљено.

Беч, 7. септембра. „Фремденблат“ тврди поводом берлинске вијести о споразуму за измјену заробљеника да је сличан споразум био постигнут посредством Америчких Сједињених Држава између Аустро-Угарске и трију држава које су закључиле такав споразум са Њемачком.

Париз, 7. септембра (званично). Отпор Нијемаца на висовима сјеверно од Ена почиње да слаби. Општа ситуација је непромијењена. Битка се води на цијелом фронту између Мезе и Оаза, гдје Нијемци имају добре позиције са великом тешком артиљеријом. Француска офанзива, и ако спора, напредује, и Французи су, одушевљени својим успјесима, храбро одбили све њемачке контранападе.

Лондон, 7. септембра. Према прорачунима, који су објављени у бечкој штампи, цијена животним намирницама у Њемачкој скочила је на 15%. Индустриска је активност застала због немања најпотребнијег материјала. Жетва свих земаљских производа виша је ове године у Енглеској од средње жетве.

Ваљево, 8. септембра. Наше трупе, које су код Бајине Баште пријешле Дрину, заузеле су Сребрницу. На фронту Љубовија—Зворник—Лозница наше трупе продужују гоњење непријатеља и повратиле су Љубовију. На фронту Лозница—Рача наше су трупе поћу између 4. и 5. септ. енергично одбиле неколико непријатељских напада код Параћина. На фронту према Сави и према Дунаву није се десило ништа значајније.

Петроград, 8. септембра. Један румунски професор, који је био у Буковини, објавио је један чланак, у коме описује аустријске свирјепости и износи неке случајеве мучења. У вриједима који су очишћени од Аустријанаца близу Љубљине створили су веома много претрпјело. Стријелано је неколико стотина селяка, куће су им спаљене.

Петроград, 8. септембра. Белгијски посланик у Петрограду у одговору председнику руске пријестонице, казао је, да је Белгија срећна, што је у срдачном јединству са руским народом и да се поноси, што се бори за једну праведну ствар.

Петроград, 8. септембра. Јавно мишљење у Мадриду веома је раздражено што се Њемачка спрема да окупира Балеарска Острва, да би на њима организовала поморску базу за своју флоту.

У сједници румунског Мин. Савјета Таке Јонеску је у једном ватреном говору устао против споразума са Аустро-Угарском, пошто се цијела Румунија буни против мађарске бруталности према Румунима у Ердељу.

Тврди се да се пруске и баварске трупе туку међусобно.

У вијестима из Беча, које стижу преко Одесе, јавља се да ће бечка утврђења бити готова тек кроз два мјесеца. Код бечког становништва све је већа узнемиреност.

Атина, 8. септембра. Јављају из Цариграда, да је енглеска амбасада извјестила енглеског вице-адмирала и официре енглеске поморске мисије да су опозвани и да треба да напусте Цариград.

Петроград, 8. септембра. Листови јављају из мјеродавног извора, да се симпатије владиних кругова и румунског друштва за силе Тројног Споразума све више и више испољавају у врло конкретном облику.

Штампа јавља тако исто из доброг извора да је вијест о престанку Њемачке на посредовање Америчких Сједињених Држава за закључење мира потврђена.

Петроград, 8. септембра. Њемачки амбасадор у Вашингтону упитао је владу Сјеверо-америчких Сједињених Држава преко свога пријатеља Штрауса, бившега америчког амбасадора, под којим би условима америчка влада пристала да буде посредник између зараћених странака. Тим поводом се је г. Бријан обратио званично њемачкој влади да дозна, да ли је њемачки амбасадор био овлашћен да учини овај корак, или је он радио то у своје име. Њемачка није још одговорила.

Рим, 6. септембра. Овдје је одржан велики митинг, на којему је говорило неколико народних посланика националиста. Донесена је једногласно резолуција, којом се тражи од Владе, да објави рат Аустрији и да се заузме Трст, Тријент и Истра. (Нар. извјештај).

Берлин, 6. августа. Аустрија и Њемачка демантују вијест, да су од ма кога тражиле закључење мира. Нијемци неће напустити Брисел. (Нар. извјештај).

Букурешт, 6. септембра. Културна Лига донијела је рјешење, којим се тражи да се заузму земљишта, настањена румунским елементом у Аустро-Угарској. (Нар. извјештај).

Петроград, 8. септембра. Штедионице њемачке су позване да учествују у зајму пошто је војнички фонд исцрпљен. Дизентерија влада у редовима њемачке војске. Вриједности руске скачу у Шведској. Телеграми из Милана саопштавају да је Аустрија на прагу банкрутства. Према приватним вијестима маса галицијских становника похапшена је. У Линцу ће 15. септ. бити конгрес опозиције.

Софија, 8. септембра. Вођа социјалне аустријске партије Адлер налази да је положај Аустрије критичан. Генеријев је изјавио кореспонденту „Танина“, да је савез балкански могућ под условом да се поништи Букурешки Уговор.

Петроград, 8. августа. Према приватним вијестима Турска ће 1. окт. укинути стране поште. За вријеме демонстрација у Јашу ношене су заставе са натписима: „Велика Румунија“. „Хоћемо да пријеђемо Карпате“. Од 28. августа тон страних новина наспрам Русије промијенио се у дивљење услед задобијених успјеха. Аустријска артиљерија код Красностова гађала је један аустријски пук. *Буна је на прагу у аустријској војсци, као и револуција у Босни.* Аустријски заробљеници изказују своје чуђење у писмима односно хуманог поступка војника и руских власти. Румунски професор Поповић упутио је у „Адверулу“ писмо Кармен Силви (румунској краљици), којим је моли да потпомогне румунску ствар и оствари сан народни односно Ердеља. И супрот забрани префекта била је велика демонстрација у Галцу уз узвике: „Доље Аустрија!“ У Букурешту се говори да је влада аустријска премјестила своју резиденцију ближе њемачкој граници. „Тан“ доноси, да су Нијемци концентрисали на свом фронту све корпусе, који су до сада оперисали засебно, у циљу потоњег очајничког покушаја офанзиве, прије коначног одступања, али се тачно да видјети, да ће исто тако побиједити као и на Марни! Французи су сузбили њемачке трупе, које су покушале да нападну на Ремс.

Први мјесец рата коштао је Енглеску 45 милиона лира.